

ART » La primera fanzinoteca pública de l'Estat, amb seu a Barcelona, té més de 1.200 exemplars de revistes autoeditades

El lloc somiat per tots els 'fanziners'

LUCÍA LITJMAER
BARCELONA

— L'entrada és normal, la porta també, és la porta d'una d'aquestes finques comunes del sud del barri de Gràcia, en un carrer també corrent, estret, de poc trànsit. Això sí, tot just entres per la porta i t'adones que hi fan coses diferents.

Asseguts rere uns escriptoris, els integrants de La Fanzinoteca treballen en les seves coses. Al fons, hi ha el que ens ocupa: la primera fanzinoteca pública de l'Estat espanyol. Un espai de consulta per a amants o mers curiosos dels fanzines, aquestes revistes autoproduïdes i independents que existeixen des que el món és món.

Lluc Mayol, un dels responsables de la seva creació i gestió al costat de Ricardo Duque i Matías Rossi, explica que "durant molt de temps vam tenir ganes de fer alguna cosa que no estigués estrictament relacionada amb l'art sinó que fos més aviat una sala de lectura. A tots tres ens interessava molt el format, i vam decidir començar amb una exposició". I és que els tres creadors i gestors de la idea provenen de disciplines artístiques: Mayol va ser el principal motor de l'extinta sala d'art La Rosa Martínez i del projecte Saladestar. Duque va crear el conegut col·lectiu Joystick d'art multidisciplinari i ara forma part del prestigiós Todojunto, i Matías Rossi forma part de Bradien, de vocació musical i instrumental.

La seva inquietud anava més enllà d'allò merament expositiu: van anar creant un arxiu dels fanzines que els arribaven d'altra gent, els que recopilaven en els seus viatges. "Vam instal·lar un moble, vam organitzar els fanzines i vam decidir que no podia quedar en una cosa estàtica: aquestes revistes són per moure-les i perquè la gent les conegui, les consulti i arribin a tot tipus de públic", explica Mayol. Van posar unes rodes al moble, van connectar un ordinador i van sortir al carrer. Així va néixer La Fanzinoteca Ambulant.

"Ens interessa el treball col·laboratiu, l'experimentació i fer arribar aquesta mena de projectes a tothom qui vulgui conèixer-los", diu Mayol. "Som la primera fanzinoteca pública d'Espanya", afegeix. I no estem parlant de quatre exemplars en un carretó: "Hem passat de tenir 80 fanzines a tenir-ne més de 1.200", diu Mayol amb certa sorpresa. "El principal treball que tenim és arxi-

«Feia temps que volíem muntar un espai de consulta estable»

«Fem un treball de divulgació per als que coneixen poc el món del fanzine»

«De vegades ens ve algun especialista, però sobretot passa gent neòfita»

vístic, esclar. I no sempre és fàcil. Molts exemplars transcendeixen les classificacions. De què va un fanzine? No sempre d'una sola cosa", explica, amb certa desesperació.

Amb el temps, van començar a generar propostes entorn a La Fanzinoteca. "Ara editem un fanzine sobre els fanzines. I fem una *jamzine*, que és l'edició d'un fanzine en viu, per a tothom qui s'hi vulgui apuntar i generar alguna cosa". I, després d'un temps amb La Fanzinoteca rodant per tot Espanya, han decidit donar-li un lloc fix. "Va ser pràcticament per continuïtat amb el projecte. Un dia va venir un senyor de Castelló aquí al local i va dir que volia consultar La Fanzinoteca. Feia temps que volíem muntar un espai de consulta estable i ens vam decidir. El que hi ha no es ven ni es compra, únicament es consulta, com en qualsevol biblioteca pública", aclareix.

Treball de divulgació

I així està la cosa: al local del carrer de Santa Eulàlia, 21, s'hi pot entrar, amb cita prèvia, a remenar entre fanzines mexicans contestataris, revistes de vocació literària argentines o manifestos situacionistes catalans. "La nostra intenció continua sent fer un treball de divulgació, arribar als que coneixen poc el món del fanzine. De vegades ens ve algun especialista, però sobretot gent neòfita amb curiositat", diu Mayol.

Ja han participat a divulgar aquest format de revistes autoeditades a escoles, han projectat petits documentals sobre el format *fanziner*, i segueixen promovent la religió del *do it yourself* (fes-t'ho tu mateix) arreu del món. Això sí, ara La Fanzinoteca té una seu física. En un carrer que sembla normal. *

Lluc Mayol, un dels tres creadors de la Fanzinoteca, a l'espai situat al barri de Gràcia de Barcelona. M. ÀNGELES TORRES

UNA SELECCIÓ FETA PELS ARXIVERS DE LA FANZINOTECA

'El Temerario'

Un fanzine d'il·lustració fet a València pels responsables del Laboratorio de Gráfica Valiente (graficavaliente.blogspot.com). Es tracta d'una edició molt acurada: amb serigrafia a la portada, cosa que fa que gairebé sigui un objecte de culte, de tiratge molt reduït. En aquest exemplar hi ha intervencions dels artistes Powerpaola, Fernando del Toro, M. López, Alejandro Valbuena, Aleksandra Waliszewska i Renso Gonzales. Els editors ja han publicat sis números d'"El Temerario", l'últim el mes de juliol passat.

'Search and Destroy'

Mític fanzine o 'punkzine' de San Francisco. Aquesta és una reedició (del 1988) en paper de diari d'un número del 1978, amb portada dedicada a l'escriptor beat William Burroughs. La durada de 'Search and Destroy' com a 'punkzine' va ser de dos anys, fins que es va acabar transformant en una revista més estable, coneguda com a 'RE/search', de gran influència als Estats Units. Innovadors com ara Iggy Pop, Ramones, Burroughs, John Waters, Russ Meyer i David Lynch van col·laborar en el fanzine.

'Profile Zine'

Un paradigma del fanzine actual, d'un disseny híper cuidat. L'editen dos nois xilens: Diégo Córdova i Emilio Martín, com a manera de seguir en contacte, ja que l'un viu a Barcelona i l'altre a Santiago de Xile. El treball es fa tot en línia i s'edita simultàniament a les dues ciutats. Els continguts són petites entrevistes que fan a gent de tot el món (bàsicament artistes, músics i dissenyadors) a qui fan les mateixes preguntes. Curiosos: fan un suplement amb receptes de cada una de les persones que entrevisten.

'La Escuela Moderna'

Fanzine de filiació mod editat pels germans Amat (Kiko i Uri) amb col·laboradors com ara Carlos Alonso, Dani Alonso, Richard Hutt, Manolo Martínez, Miqui Otero, Roger Peláez i Martí Sales. La temàtica varia entre la informació subcultural, la filia musical i el discurs polític anarquista.

'El Naufraguito'

Un dels fanzines barcelonins amb més tradició, que ja compta amb 85 números. Els edita Ceferino Galán, tot un personatge apassionat i poc estereotipat. 'El Naufraguito' té un format petit i està ple de manipulacions manuals i 'gadgets'. Un fanzine estrany i inclassificable.